

ffjellige Regler, som kunne ansees uønskelige for Udførelsen af saadanne almindelige Foranstaltninger. Hvad de enkelte Omflytninger angaaer i de to Tilfælde, som jeg før nævnte, saa skal jeg ikke nægte, at i saadanne Tilfælde maa jeg erkende, at en Omflytning efter Administrationens Bestemmelse kan være ønskelig; men der vil Intet være til Hinder for, at der i Lovgivningen optages en Bestemmelse, om, at Administrationens Raadighed til at omflytte en allerede dømt Fange i disse enkelte Tilfælde blev indrømmet, og det vilde kunne stee fra Udvælgets eller fra Ministeriets Side endnu til 3die Behandling, dersom Forsamlingen maatte være enig i at lade § 3 udgaae; thi som sagt, for at give Administrationen Myndighed i enkelte Tilfælde, forekommer det mig ikke at være rigtigt, at indrømme en ganske almindelig Myndighed, som kunde blive brugt til ganske andre Foranstaltninger. Naar vi saaledes blive ved at overlade til Administrationens Udførelse f. Ex. at bestemme, om en Straffeanstalt skal nedlægges eller ikke, saa udsætte vi os for, at den hele Ordning og det, som egentlig er det Væsentligste, den hele Organisation af de nye Straffeanstalter og af den Wei, som man vil gaae i Udvitlingen af vort hele Straffesystem, bliver aldeles unddraget den lovgivende Magts Omraade, og det kan jeg ikke finde ønskeligt. Vel er det sandt, at den lovgivende Magt har Leilighed til i den aarlige Finanslov at holde Pte med disse Foranstaltninger, men det bliver dog altid paa en meget indirecte Maade, at det hele Straffesystem og Indretningen af Straffeanstalterne i det Hele kan komme under Overveielse i Finansloven. Jeg seer heller ikke egentlig, at Administrationen opnaaer noget Synderligt ved denne § 3; thi det maa vel erindres, at § 3 aldeles ingen Indflydelse har paa at indskrænke den Myndighed, som i den foregaaende Paragraph er givet Administrationen til at fordele alle de Fanger i de forskjellige Straffeanstalter, som blive dømt, efterat Loven er udkommen; thi ved § 2 er der i saa Henseende givet Administrationen fuld Raadighed. Det er altsaa kun med Hensyn til de allerede dømte Fanger, at § 3 indrømmer denne Myndighed, og det maa nu vel erindres, at det kun er med Hensyn

til de allerede i Tugt- eller Forbedringshuset inddømte Fanger. Hvad de mandlige Fanger angaaer, da vil det fra tidligere Forhandlinger erindres, at det kun er meget faa Mandsfanger, som ere inddømte til Arbejde i Tugthuset. Det største Antal af Mandsfanger er dømt til Arbejde i Forbedringshuset eller, til Fæstnings- og Kaspshuusarbejde. Med Hensyn til Fæstningen eller Kaspshuset er der ikke Spørgsmaal om ved nærværende Lov at indrømme Administrationen nogen Myndighed til at forflytte de allerede dømte Fanger til andre Straffeanstalter; altsaa har den med Hensyn til Mandsfangerne kun Betydning for de allerede dømte Forbedringshuusfanger; men efter vore Straffelove er det kun i meget faa Tilfælde, at en Mandsfange kan dømmes til Forbedringshuusarbejde i længere Tid end 5 Aar; altsaa vil det være en kortere Tid, der vil kunne hængaa, inden den Bestemmelse i Loven, at de, som dømmes efter Lovens Udgivelse, skulle kunne indsættes i hvilken Straffeanstalt, Justitsministeren bestemmer, vil være gjældende for alle Forbedringshuusfanger; thi i Løbet af 2, 3 à 4 Aar ville, som sagt, de fleste Forbedringshuusfanger have udstaaet deres Straf; det kan ogsaa først være til den Tid, da de nye Straffeanstalter ere fuldstændigt organiserede, at det kan være Administrationen af særdeles Vigtighed at kunne nedlægge ældre Anstalter, og deraf flytte de derværende Fanger, men disse Anstalter kunne vistnok ikke være færdige før om 2 à 3 Aar, og skulde der da være et større Antal Fanger tilbage, som vare dømt før nærværende Lov udkom, vil der jo da være Leilighed til at tage Sagen i sin Heelhed under Overveielse; der vil da ved Lov være at give Bestemmelser om de forskjellige Regler, hvorefter de allerede dømte Fanger skulle behandles. Det er vel sandt, at den Dom, der er overgaaet en Fange, ikke giver Fangen Ret til at forde, at hans Straf skal udstaaes paa det Sted, hvorpaa Dommen lyder; men vi maae ogsaa vel erindre, at det just er paa Grund af, at vedkommende Fanges Rettsbegreber have befundet sig i en vis Forvirring, at Dommen er ham overgaaet; det maa derfor ikke undre os, om man ikke hos ham kan finde de rene Rettsbegreber, og at han derfor ikke ret kan